

KRALOVÉ HRÍCHU

KNIHA 5

KRÁL ZÁVISTI

ANA HUANG

BARONET

Král závisti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Ana Huang

Král závisti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁL
ZÁVISTI

KRÁL
ZÁVISTI

ANA HUANG

*Všem čtenářům, kteří mají rádi
fiktivní hrdiny trochu výstřední.
Tohle je pro vás.*

Playlist

Moth To A Flame – Swedish House Mafia ft. The Weeknd

Battle Scars – Lupe Fiasco ft. Guy Sebastian

Fashion – Sandra Resendes

You Right – Doja Cat ft. The Weeknd

Young and Beautiful – Lana Del Rey

Tearin' Up My Heart – *NSYNC

Baby (Acoustic) – Clean Bandit ft. Marina and Luis Fonsi

Obsessed – Zandros ft. Limi

Who Do You Want – Ex Habit

I'm Yours – Isabel LaRosa

Lose Control – Teddy Swims

Believer – Imagine Dragons

Undiscovered – Laura Welsh

I Got You – Bebe Rexha

Way Down We Go – Kaleo

Let the World Burn – Chris Grey

Poznámka k obsahu

Tento příběh obsahuje explicitní sexuální obsah, vulgarismy, popisy násilí, sexuální obtěžování a témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá.

KAPITOLA 1

Ayana

Blahopřeju. Půlka lidí tady tě chce zabít a ta druhá chce být ty.“ Můj snoubenec mě políbil na tvář. „To je panečku úspěch.“

„Nejsem si jistá, jestli je na co být pyšný,“ procedila jsem napůl úst. Stále jsem se usilovně usmívala. Lidé se dívali. „Hlavně na to druhé.“

„Když je na seznamu hostů samá osobnost ze světa módy, tak je,“ řekl. „Vzbudit u těchhle lidí závist je umění. Přijmi to, MOTY.“

Tiše jsem se zasmála. „Přísahám, že jsi na ten titul pyšnější než já.“

MOTY byla zkratka pro „Model of the Year“, tedy Modelka roku.

Od doby, kdy jsem ten titul získala, uplynulo osm měsíců, ale Jordan jej zmiňoval při každé příležitosti.

„Co mám říct? Svědčí to o tom, že mám dobrý vkus.“ Mrkl na mě. „Pamatuju si, jak Hank všem vykládal, že našel ‚tvář století‘ na jednom studentském večírku ve Washingtonu, na který náhodou zabloudil. A podívej se na sebe teď.“

Když se zmínil o mém agentovi, úsměv mi na chvíli povolil, ale hned jsem se ovládla. „Nevím, jestli bych řekla tvář století, ale rozhodně je to lepší než potem prosycená párty v domě bratrstva.“

Napila jsem se šampaňského a prohlédla si zahradu. Zrovna jsme pořádali koktejlovou párty na zakončení léta pro Jacoba Forda, věhlasný luxusní obchodník, který před více než padesáti lety založil Jordanův děda.

Jordan mi umožnil prorazit jako modelka, když mě před čtyřmi roky vybral za ambasadorku obchodu. Díky velikosti a úspěchu téhle jediné kampaně se mi otevřelo víc dveří než za dva roky castingů a malých zakázek. Za svou kariéru vděčím jemu a Jacobu Fordovi.

Na dnešní večírek pronajal nádhernou střešní zahrádku. Nápoje tekly proudem, sluníčko svítilo a polovina hostů na nás zírala a diskrétně, nebo ne až tak diskrétně, si šuškala s rukama před pusou. Jordan měl pravdu. Někteří z nich mě rozhodně chtěli zabít.

Modeling byl kruté odvětví. Moje rostoucí sláva během posledních několika let, společně s mým zasnoubením s jedním z nejžádanějších svobodných mužů v New Yorku, mi u mnoha kolegyně moc přízně nezískala. Měla jsem málo kamarádů a *opravdových* přátel ještě méně.

Tak to prostě bylo, ale občas se mi stýskalo po životě, který bych vedla, kdybych nebyla tolik na očích.

„Ou.“ Jordan se narovnal. „Blíží se neřízená střela. Připrav se, nebo tě rozmetá na kusy.“

Moje chvilková melancholie praskla jako jedna z bublinek v mém drinku. Zadusila jsem další zasmání, přestože jsem se Jordanovou radou řídila a připravila se na náraz.

Nezkrotná Orla Fordová totiž nebyla k smíchu. Jordan sice byl generálním ředitelem společnosti Jacob Ford, ovšem jeho babička byla většinou akcionářkou a matriarchou rodiny. Klan Fordů řídila ze svého sídla na Rhode Islandu a její schopnost podřídit své vůli půlku Manhattanu ze vzdálenosti více než tři set kilometrů byla důkazem síly jejího charakteru.

„Vy tenhle večírek pořádáte, že?“ zeptala se, když k nám přistoupila. Tato elegantní osmdesátitýřletá dáma vypadala v květinovém kostýmku a se svým typickým náhrdelníkem s diamanty a smaragdy velice stylově, avšak zblízka vypadala vyčerpaně. Měla propadlé tváře a nepatrně se jí třásly ruce.

Přesto stála vzpřímeně a hrdě, s přimhouřenýma očima čekala na naši odpověď.

„Ano, babičko,“ řekl Jordan a po legraci nebylo ani stopy.

„Tak proč se tu chichotáte v koutě jako školáci a nevěnujete se místo toho hostům?“ Orla mlaskla jazykem. „Jsou tu Dante a Vivian Russoovi. Je tu Stella Alonsová. Jděte se zapojit do konverzace. Teď jste zasnoubení – na manželské radovánky budete mít spoustu času později.“

Rozpálily se mi tváře, když jsem si všimla toho vědoucího tónu, který použila při označení „manželské radovánky“. Jordan odložil drink na nedaleký stůl a odběhl. Chtěla jsem se vydat za ním, ale jeho babička mě zastavila, když mi položila ruku na paži.

„Ty ne, drahá. Ještě ne.“ Přejela mě zkoumavým pohledem. „Vypadáš nádherně.“

„Děkuju,“ odpověděla jsem potěšeně. Orla skládala komplimenty jen zřídka, takže jsem její pochvalu nebrala na lehkou váhu.

Vzala jsem si vzdušné šafránově žluté minišaty

z vlastní kolekce obchodu. Moje hedvábné vlasy mi volně splývaly po ramenou a díky botám na podpatku, které se vymykaly gravitaci, jsem byla o pět centimetrů vyšší než Jordan, který měřil rovných 180 centimetrů. Vyšly mě na absurdní sumu peněz, ale byly tak překrásné, že jsem jim nedokázala odolat.

Každý má své slabosti; moje jsou boty a parfémy. Také pletení, jenže moje výtvořky jsou tak zpackané, že jsem o *tomhle* koníčku ještě nikomu neřekla.

„Chtěla jsem s tebou mluvit, protože se moc často osobně nevidáme,“ řekla Orla. „Vím, že jste s Jordánem zasnoubení už nějakou dobu – šestnáct měsíců, pokud se nepletu – ale...“ Zaváhala. Sípavě se nadechla.

Užuž jsem k ní natahovala ruku, abych se ujistila, že je v pořádku, ale ona se za chvíli oklepala, jako by se nic nestalo.

„Ještě jsem neměla příležitost tě náležitě přivítat do rodiny.“ Stiskla mi ruku. „Dlouho jsem si myslela, že Jordan nikdy nenajde vhodnou partnerku. Je to můj jediný vnuk a měla jsem... obavy. Nikdy s nikým nechodil déle než pár týdnů. Bála jsem se, že až konečně někoho přivede domů, bude to nějaká rajda z ulice. Jsem nesmírně ráda, že jsi to místo toho ty.“ Orla mě poplácala po ruce. „Jste krásný pár. Vím, že se o něj dobře postaráš.“ Zněla upřímně, ale trochu smutně.

Úmyslně jsem ignorovala, že použila slovo „rajda“ – přece jen jí bylo přes osmdesát – a zakryla jsem rozpačky dalším úsměvem.

Orla nepatřila k sentimentálním lidem a do rodiny mě přivítala už před více než rokem na zasnubní oslavě. Možná na to zapoměla?

„Vážím si toho, Orlo. Od chvíle, kdy jsme s Jordánem oznámili, že jsme se zasnoubili, jste se ke mně

chovala moc hezky. Jsem, ehm, vážně nadšená, že se stanu součástí rodiny.“

Pokud si všimla mého drobného zakolísání, nijak ho nekomentovala. „Samozřejmě, drahoušku. Potřebovala jsem ti to říct osobně. Nemůžu spoléhat na to, že to udělá moje dcera. Ta umí akorát tak utrácet moje peníze a vodit si domů čím dál otřesnější milence.“ Podívala se stranou. „Ach, tamhle je Buffy Darlingtonová. Omluv mě, musím ji jít pozdravit.“

Orla mě naposledy poplácala po ruce a pak odešla.

Zamrkala jsem na prázdné místo, které po ní zůstalo. Kruci, co se to zrovna stalo?

„Vypadáš, jako bys utrpěla šok. Co ti říkala? Vyčetla ti, že máš podpatky, na kterých jsi vyšší než já?“ Jordan se zjevil jako duch zhmotněný z ničeho, když jeho babička odešla. Měl ji rád, ale zároveň se jí bál. „Víš, jak je náročná, pokud jde o zevnějšek. Když je žena vyšší než muž, nevypadá to dobře. Bla, bla, bla.“

„No, v botách bez podpatku mám metr sedmdesát sedm, takže to bude oříšek,“ utrousila jsem. „Ale ne, o podpatcích nepadlo ani slovo.“ Stručně jsem mu převyprávěla náš rozhovor. „Nechci tě strašit, ale je v pořádku? Je nějaká bledá a pořád se jí třesou ruce.“

Jordan se zamračil. „Určitě je v pořádku. Před týdnem měla chřipku a pořád se z ní zotavuje. Ale pochopitelně trvala na tom, že i tak na večírek přiletí. Ráda se chopí každé příležitosti, aby se pochlubila firmou a naší svatbou.“ Lokl si ze skleničky s novou dávkou skotské, kterou držel v ruce. „Když už jsme u toho, nezapomeň, že v pátek jdeme na večeri s Vukem, abychom probrali nějaké detaily svatby. Rezervoval jsem nám stůl v tom novém francouzském bistru ve West Village.“

Šampaňské mi zkyslo v břiše.

Vuk Markovič byl Jordanův bývalý spolubydlíci z vysoké a také jeho svědek. Nijak zvlášt' jsem ho neznala, ale naše dosavadní setkání nebyla zrovna nejvřelejší. Vlastně jsem si byla poměrně jistá, že mě nesnáší.

Netušila jsem proč. Vždycky jsem se k němu chovala přátelsky a nedbala jsem na fámy, že je tento vlivný generální ředitel možná zapletený do pochybnějších obchodů než řízení podniku, který je největším výrobcem lihovin a alkoholických nápojů na světě.

Jordan byl jeden z nejlepších lidí, které jsem poznala. Sblížili jsme se, když jsem pracovala na kampani pro Jacoba Forda, a od té doby jsme byli přátelé. Přece by někoho, kdo není na úrovni, nepožádal, aby mu šel za svědka. Že ne?

„V pátek ve Village. Jasně,“ odpověděla jsem. „Trochu mě překvapuje, že tu dneska není.“

„Vážně?“ Jordan zněl skepticky. „Vuk nesnáší večírky. Určitě si myslí, že formální galavečírky s živou hudbou je sedmý kruh pekla.“

Zasmála jsem se. „No, nevím. Letos chodí na mnohem víc večírků. Časopis *Mode de Vie* se o tom dokonce minulý měsíc zmínil v jeho medailonku.“

„To je pravda, ale nespolehal bych na to, že bude tenhle trend pokračovat. Vuk dělá to, co musí dělat kvůli byznysu, a tím to hasne. Zahradní koktejlová párty do toho nespadá.“ Jordan zaklel. „Sakra. Babička na mě zase vrhá vražedné pohledy. Jdu si najít nějakou ‚důležitou‘ osobu, se kterou bych si popovídal, než mě propíchne sekáčkem na led. Asi se po zbytek večera nesmíme objevit vedle sebe, jinak nás obviní, že nejsme dobří hostitelé.“

„Udělám totéž.“ Obřadně jsme si potřásli rukama a snažili se zadržet smích. „Hodně štěstí, vojáku,“ řekla jsem. „Uvidíme se na druhé straně.“

Jordan zareagoval lakonickým zasalutováním dvěma prsty. Zmizel v davu a já si naposledy usrkla ze svého drinku, než jsem zamířila ke Stelle Alonsově a jejímu manželovi.

Cestou jsem prošla kolem Orly. Hlavou mi zněla její slova.

Jste krásný pár. Víím, že se o něj dobře postaráš.

Opravdu jsem ten sentiment dokázala ocenit. Spousta lidí ji považovala za někoho děsivého – což také svedla být –, ale v soukromí byla vřelejší, než si ostatní mysleli.

Opětovala jsem jí úsměv a ignorovala krátký nával výčitek svědomí.

To, že jsem si získala Orlinu přízeň, byl sice ohromný úspěch, ale tušila jsem, že by nebyla tak vlídná, kdyby zjistila pravdu: že moje zasnoubení s jejím vnukem je totální podvod.

KAPITOLA 2

Ayana

Ten pátek jsem se dostavila do bistra, ve kterém Jordan zarezervoval stůl, přesně jak jsem slíbila. Večeře byla vynikající, jenže je bohužel těžké si jídlo vychutnat, dokonce i to oceněné michelinskou hvězdou, když vás osoba sedící naproti vám nesnáší.

On to pochopitelně neřekl, ale cítila jsem, jak se z něj valí vlny nepřátelství, a musela jsem se ze všech sil držet, abych se pod jeho pohledem nezachvěla.

Napila jsem se vody a snažila se vyhnout očnímu kontaktu, zatímco Jordan vedle mě brebentil o naší svatbě.

„Díky Katrakisovi jsme sehnali hrad v Irsku,“ řekl, aniž by vnímal napětí, které dusilo celý stůl. „Sedm set hostů. Pět dní na venkově. Potom etiopský obřad ve Státech. Bude to svatba roku a fakt se moc těšíme. Vid', zlato?“

„Rozhodně.“ Usmála jsem se.

Z představy, že strávím týden se sedmi sty lidmi, které sotva znám, se mi chtělo zalézt do nory a umřít.

A to jsem ani nepočítala stovky dalších hostů, které naši pozvali na oslavu, co pro mě chystali ve Washingtonu.

Nicméně jsem musela hrát roli natěšené snoubenky. To byla součást naší dohody. Jordan potřeboval manželku, aby si zajistil dědictví; já potřebovala peníze, abych se vymanila z duši vysávající smlouvy, kterou moje mladší já nerozvážně podepsalo, aby pomohlo rodině.

Pět milionů dolarů předem za pět let mého života, plus dalších pět milionů, jakmile Jordan zdědí majetek. Byla to dohoda výhodná pro nás oba.

Tak proč jsem se pokaždé, když jsem pomyslela na obřad, cítila nesvá?

„Na pozvání odpověděli skoro všichni ze seznamu hostů.“ Jordanův hlas přehlušil ruch v restauraci. „Když už jsme u toho, díky, že ses ujal organizace rozlučky se svobodou. Víím, že večírky nejsou zrovna... tvoje oblíbená kratochvíle.“

Ticho.

Vždycky bylo ticho.

Nakonec jsem se odvážila pohlédnout přes stůl k jeho svědkovi, který se nad ním tyčil jako nehybná hora svalů a jizev.

Vuk Markovič.

Generální ředitel společnosti Markovič Holdings, předseda vedoucího výboru klubu Valhalla a pravděpodobně ten nejděsivější člověk, jakého jsem kdy potkala.

Se svou výškou dva metry mě převyšoval i v sedě. Jeho přísná ústa a zlověstná jizva protínající jeho už tak děsivou tvář mu dodávala auru plíživého nebezpečí, ale teprve z jeho očí mi naskakovala husí kůže po celém těle.

Chladné. Nezaújaté. Tak bledě modré, až byly skoro bílé.

Na okamžik se setkaly s mými, než Vuk přelétl pohledem zpátky na Jordana a odpověděl několika strohými posunky.

Na střední jsem se učila americkou znakovou řeč, když přišla moje teta o sluch, takže jsem Vukovi dokonale rozuměla.

Jsem tvůj svědek. Je to moje úloha.

Nebyla to zrovna dvakrát nadšená odpověď, ale nedovedla jsem si představit, že by byl Vuk z čehokoli nadšený. Ten chlap jako by byl stvořený z ledu.

„Já vím, ale stejně,“ odvětil Jordan. „Vážím si toho. *Oba* si toho vážíme.“

Stiskl mi na stole ruku a já jsem se znovu falešně usmála.

Nic zvláštního. Byli jsme jen další pár, který se má brzy brát a je do sebe hluboce zamilovaný. *Očividně.*

Vukovi zacukal sval na čelisti.

Jeho oči se znovu setkaly s mými a já jsem zahrnala další vlnu mrazení.

Ani Jordan, ani já jsme o naší dohodě nikomu neřekli. Bylo to moc riskantní. Na tom, jak dobře dokážeme prodat náš vztah, závisely doslova miliony dolarů, a i když jsem strašně nerada měla před svou rodinou tajemství, ty peníze jsem *potřebovala*.

Ale Vuk se na nás, na mě, občas díval, jako by...

Z myšlenek mě vytrhl hlasitý zvuk vyzvánějícího mobilu.

Jordan se zamračil. „Promiňte, musím to vzít.“ Od táhl svou ruku z mojí a vstal. „Hned jsem zpátky. Pokud by se číšník ptal, dezert si nedám, ano, miláčku?“

„Jo. Jasně.“ Doufala jsem, že moje odpověď zněla přirozeně, a ne vynuceně. I když jsme mezi čtyřma

očima dokázali mluvit snadno, naše potřeba přesvědčit svět, že jsme šťastný pár, ovlivňovala naše jednání v přítomnosti jiných lidí.

Jakmile Jordan odešel, Vuk a já jsme se opět ponořili do ticha.

„Takže,“ pronesla jsem vesele a už poněkolkáté si přála, aby si Jordan vybral za svědka někoho méně děsivého. „Co plánuješ na rozlučku se svobodou? Poker? Tanec na klíně? Buď upřímný. Neurazím se.“

Nechtěla jsem mluvit o svatbě, jenže mě nenapadlo, co jiného bychom mohli mít společného.

Vuk se na mě chladně zadíval. V jedné ruce svíral skleničku, druhou měl položenou na stole a bůh ví, že se mnou od té doby, co jsme se před rokem potkali, nenavázal jediný rozhovor. Pochybovala jsem, že s tím začne právě dnes večer.

Tak fajn. Zřejmě se mu také nechtělo mluvit o svatbě.

Potlačila jsem povzdechnutí a bez většího nadšení se pustila do salátu.

Zrovna jsem se donutila sníst trochu zeleniny, když kolem našeho stolu prošla tříčlenná rodina. Dcerka, které bylo tak sedm nebo osm let, se zastavila a s otevřenou pusou civěla na Vuka.

„Mami, tati, podívejte se na jeho obličej.“ Její dramatický šepot byl sotva šepotem, když stála necelý půl metr od nás. „Proč tak vypadá?“

„Nezírej na něj,“ napomenul ji otec. „Je to neslušné.“

„Ale ty jizvy! Jsou *hnusné*.“

„Emily!“ Matka se na dceru nazlobeně podívala a pak se rozpačitě otočila k nám. „Moc se omlouvám. Je...“ Bouřlivý smích od jiného stolu spolkl zbytek její omluvy.

Položila ruku na rameno holčičky a rychle ji hnala z restaurace. Otec šel za nimi a dával si velký pozor, aby se na Vuka nepodíval.

Do dlaně se mi zařízl chladný kov. Ani jsem si neuvědomila, jak silně svírám vidličku, a musela jsem ruku fyzicky přinutit, aby povolila.

Naopak Vuk se ani nehnul. Kdyby téměř neznatelně nestiskl rty, myslela bych si, že tu holku vůbec neslyšel.

Jak často na něj lidé takhle neomaleně zírají a šuš-kají si, že se chová tak nevzrušeně?

Moje předchozí rozmrzelost zjemněla soucitem. Nebyla jsem si jistá, jestli se mám vyjádřit k tomu, co se stalo, tak jsem ticho nijak neprolomila, zatímco jsem přemýšlela, co dalšího řeknu.

Kromě jizvy na tváři měl Vuk také popáleniny kolem krku. Vykukovaly mu z výstřihu košile, a přestože nebyly tak nápadné, bohatě to stačilo, aby si jich průměrně vnímavý člověk všiml.

Jenže ta holčička se pletla. Nebyly hnusné, zkrátka k němu patřily. Někdo má pihy a mateřská znaménka, on má jizvy.

Vukovy rty se stiskly ještě pevněji. ***Jestli tě můj vzhled tolik rozrušuje, můžeme večeri ukončit předčasně.*** Jeho pohyby byly tak ostré, že by dokázaly rozbít sklo. ***Nechci, aby tě přešla chuť k jídlu.***

Do tváře se mi nahrnula krev. Styděla jsem se, že mě přistihl, jak na něj zírám – přesně jako ta holčička –, ale jeho domněnky o mojí povaze mě rozčílily.

To si o mně myslel, že jsem tak nevychovaná a povrchní, že bych tak okatě odsuzovala jeho vzhled?

„Nezírala jsem na tebe kvůli tomu, jak vypadáš,“ řekla jsem. „Sedíš naproti mně. Je normální, že se na tebe dívám. Ani jsem o tobě nepřemýšlela.“

Byla to nestydatá lež, ale rozhodně jsem s ním nechtěla sdílet své skutečné myšlenky. Měla jsem pocit, že soucit by ho štval víc než hulvátství.

Vuk povytáhl obočí o pár milimetrů.

„Nepřemýšlela.“ Zvedla jsem bradu. „Přemýšlela jsem o... Irsku. A o tom, jak moc se těším, že tam pojedu.“

Nevypadal nijak ohromeně. *V Irsku už jsi byla.*

Tentokrát jsem obočí povytáhla já. „Jak to víš?“

Než mě objevili a odešla jsem z Howardu, abych se mohla naplno věnovat modelingu, studovala jsem jeden semestr v Dublinu. Nebylo to tajemství, ale ani to nebylo všeobecně známé.

Nastala krátká odmlka, než Vuk odpověděl. *Jordan mi to řekl.*

Zamračila jsem se. Nevzpomínala jsem si, že bych Jordanovi o Dublinu vyprávěla, ale třeba se pletu. Poslední rok a půl proběhl tak rychle, že si sotva pamatuju, jak vypadal můj život předtím, než jsem souhlasila s Jordanovým fiktivním manželstvím.

Zásnuby trvaly dlouho, ale brala jsem si dědice značky Jacoba Forda. Lidé očekávali, že budeme mít opulentní svatbu, a její plánování zabralo spoustu času.

Obřad byl domluvený na únor, za šest měsíců. Po něm jsem měla dostat první pětimilionovou platbu a konečně odejít z agentury.

Už mi vzali moc peněz a duše. Kdybych přišla o další kousky sebe sama, nezbylo by mi nic.

„Vezmeš někoho na svatbu?“ zeptala jsem se Vuka.

Navzdory tomu, že byl veřejně známý jako přední generální ředitel, byl pověstný svou uzavřeností.

Věděla jsem, že se narodil v Srbsku a že se jeho rodina přestěhovala do Spojených států, když mu bylo

deset. Vystudoval chemické inženýrství na vysoké škole, kde se seznámil s Jordanem, a poslední dva roky na Thayerově univerzitě byli spolubydlicí.

Někteří lidé mu říkali Srb, protože prý nesnáší, když mu říkají jeho skutečným jménem, ale předpokládala jsem, že to je jen povídačka. Jordan mu vždycky říkal Vuku a on na to nikdy nic neřekl.

To bylo všechno, co jsem o něm věděla.

Na internetu nebyly žádné informace o Vukově osobním životě a jeho zvyky v oblasti randění ve mně probouzely zvědavost.

Nikdy jsem ho neviděla s nikým randit, ale byl bohatý, svobodný a vlivný – což je pro polovinu žen na Manhattanu svatá trojice. Určitě se s někým scházel, i kdyby jen nezávazně.

Ve tváři se mu mihla nerozpoznatelná emoce. **Možná.** „To není odpověď.“

Kdybych měl nějakou jinou odpověď, řekl bych to.

Zírala jsem na něj. „Baví tě být takhle otravný, nebo to prostě jde samo?“

Obojí.

Ze rtů mi uniklo mírné frustrované zamručení.

Vukovi zacukalo v koutcích. U kohokoli jiného by to mohlo působit jako náznak úsměvu, ovšem pouhá představa, že se Vuk Markovič usmívá, byla tak přitažena za vlasy, až jsem si byla jistá, že si to jen namlouvám.

„Já –“

Závan vzduchu přerušil to, co by určitě byla velice duchaplná odpověď z mé strany.

„Omlouvám se.“ Jordan zněl zadýchaně, když se posadil zpátky na místo. Byla jsem tak zaujatá rozhovorem s Vukem, že jsem si ani nevšimla jeho přícho-
du. „Ten hovor trval déle, než jsem čekal.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se.

Mezi obočím se mu vyhloubila vráska a dosud upravené vlasy mu odstávaly od hlavy, jako by si je prohrabával.

„Ani ne.“ Jordanův hlas zněl napjatě. „Jde o babičku. Měla jsi pravdu. Není jí... moc dobře. Zítra musím odletět na Rhode Island, abych ji viděl.“

Orla se po úterní oslavě vrátila do svého sídla v Newportu.

„Co myslíš tím, že jí není dobře?“ zeptala jsem se ustaraně.

„Nejsem si jistý. Její asistentka mi akorát řekla, že bych za ní měl co nejdřív zajet.“

To nevěstilo nic dobrého.

Kousla jsem se do rtu. Neměla jsem s Jordanovou rodinou blízký vztah, ale nepřála jsem si ani, aby se jeho babičce něco stalo.

Právě kvůli ní vznikla naše dohoda. Orlu unavovalo čekat, až se její jediný vnuk usadí, a loni dala Jordanovi ultimátum: buď se do dvaceti čtyř měsíců ožení a zůstane v manželství alespoň pět let, nebo daruje celé rodinné jmění charitě.

Celých sto dvacet milionů dolarů.

Netřeba dodávat, že se na mě Jordan o pár dní později obrátil se svou nabídkou. Přijala jsem a teď jsme tady.

Zítra musím odletět na Rhode Island, abych ji viděl.

Najednou mi do sebe zapadl zbytek jeho slov. „Pokud musíš zítra odletět, znamená to, že...“

„Nestihnu ochutnávku dortu,“ řekl omluvně. „Moc mě to mrzí. Víím, jak bylo těžké dostat termín.“

Druhý den jsme měli letět do Kalifornie, abychom se setkali se Sammym Yu, jehož svatební dorty se pro znalé staly symbolem společenského postavení.

Nevěsty z celé země čekaly na termín ochutnávky dlouhé měsíce. Páry si doslova objednávaly výlet do San Francisca jen proto, aby se s ním setkaly.

„Ne. To nevádí.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Domluvíme si jiný termín. Tvoje rodina je důležitější.“

„Pochybuju, že to do svatby stihneme přeložit na jindy. Už tak je to dost natěsno, a pokud nebudeme mít na hostině dort od Sammyho Yu, máma dostane amok.“ Jordan si přejel rukou po tváři. „Nejhorší je, že chce na Rhode Island letět svým soukromým letadlem, takže ho nemůžeš použít na cestu do Kalifornie. A nechci, abys tu ochutnávku musela absolvovat sama. Kdyby...“ Pohled mu sklouzl přes stůl.

Žaludek mi najednou zaplavila hrůza. *Ne.*

„Vuku, vím, že toho po tobě chci hodně, ale mohl bys vzít zítra Ayanu do San Francisca?“ Jordanův hlas zněl prosebně. „Máš v New Yorku svoje letadlo, že jo? Bude to jen na víkend a budu ti dlužit.“

Odvážila jsem se znovu pohlédnout na Vuka.

Veškerý náznak vřelosti, který předtím možná projevil, se vypařil. Vypadal jako socha, rty pochmurně sevřené, a zíral na Jordana, jako by ho dotyčný požádal, aby si stáhl kůži a vyrobil z ní koberec, po kterém bych mohla chodit.

Tak jo, au. Věděla jsem, že mě nemá rád, ale při představě, že se mnou někam pojede, nemusel vypadat *tak* zhrozně.

„Prosím. Nikomu jinému nevěřím, aby tam s Ayanou jel, a víš, jaká je moje matka,“ řekl Jordan. „Nikdy mi neodpustí, jestli ten zatracený dort nesežene-me.“

Může letět mým letadlem. Vuk se na mě ani nepodíval. ***Nemusím jet s ní.***

Naštvala jsem se. Sice jsem ocenila jeho nabídku

letět jeho letadlem (tak trochu), ale vůbec se mi nelíbilo, že o mně mluví, jako bych tady nebyla.

„Nepotřebuju letadlo,“ řekla jsem. „Zarezervuju si místo v normálním letadle jako každý jiný.“

„To je moc komplikované,“ namítl Jordan. „V pondělí ráno musíš být zpátky a kvůli tomu velkému výpadku počítačových systémů se v poslední době ruší spousta letů.“ Znovu se obrátil na Vuka. „Dva dny. To je všechno. Víš, jaké jídlo mám rád, takže mě můžeš zastoupit při ochutnávce, a Ayana nerada létá sama.“

Zašklebila jsem se. Můj strach z létání nebyl žádným tajemstvím, ale připadalo mi to jako příliš intimní detail na to, abych ho Vukovi prozradila.

Všechno mi připadalo příliš intimní na to, abych mu cokoli prozradila.

Rysy jeho tváře se zkroutily do zamračeného výrazu. Jestli byl předtím naštvaný, teď byl vyloženě vytočený.

Jedna moje část doufala, že odmítne. Ano, letět soukromým letadlem bylo mnohem lákavější než se před hromadným letem nadopovat diazepamem, ale s Vukem jsme ještě nikdy nebyli sami.

I teď, uprostřed desítek hostů v jedné z nejvyhlášenějších restaurací ve městě, dokázal z místnosti vy-cucnout všechn kyslík. Jeho přítomnost byla jako černá díra – mocná, nevyhnutelná a tak pohlcující, že ve srovnání s ní všechno ostatní bledlo.

Dobře. Měl naprosto ledový výraz. ***Poletím. Jen tehle víkend.***

„Skvělé.“ Jordanova úleva byla přímo hmatatelná. „Vážím si toho, chlape.“ Znovu mi stiskl ruku. „Není to skvělé, zlato?“

„Vážně skvělé.“ Usmívala jsem se tak moc, až mě bolely tváře.

Kdybych místo modelky dělala herečku, okamžitě by mě vyrazili. Vuk si mého ubohého pokusu předstírat nadšení naštěstí nevšiml, protože *pořád* nebral na vědomí, že jsem tu s nimi.

Jako by Jordanův návrat přepnul nějaký vypínač. Z člověka, který se snažil vést konverzaci, se stal člověk, který mě naprosto ignoroval.

Dobrá. S tím se dokážu smířit. Radši budu mít mlčenlivého společníka než někoho, kdo nerespektuje hranice.

Navíc šlo jen o ochutnávku dortu. Není to tak, že by mě doprovázel na nákup svatebního spodního prádla.

Jeden let tam a zpět a jeden víkend v Kalifornii. To bude brnkačka.

Znovu jsem se natáhla pro vodu a můj absurdně okázalý zásnubní prsten se zablýskl pod světly. Vůbec to nebyl můj styl, ale Jordan trval na něčem okázalém „kvůli vnějšímu dojmu“.

Vuk přimhouřil oči. Provrtávaly díru do diamantu, než se přesunuly nahoru, aby se setkaly s mými.

Po rukou mi přeběhla nová vlna mrazení.

Brnkačka. Polkla jsem. Voda mi chutnala jako nějaký kov. *Jasně.*

KAPITOLA 3

Ayana

Dobrá zpráva: Vuk mě během letu do San Francisca nezabil.

Špatná zpráva: Měli jsme před sebou ještě zhruba dvacet osm hodin a já nemohla zaručit, že se jeho vražedné sklony neprojeví někdy mezi porcí čokoládového dortu a návratem do New Yorku.

Kvůli ranní špičce a neočekávaným bouřím nad Středozápadem jsme odlétali a přistáli později, než bylo v plánu. Neměli jsme čas se před ochutnávkou ubytovat v hotelu, tak jsem se místo toho trochu upravila v koupelně letadla.

Hydratační krém, hotovo.

Nalíčení rtů, hotovo.

Výměna balerín za pár fantastických louboutinek, hotovo.

Když jsme s Vukem konečně vystoupili z letadla, na ranveji už čekal černý rolls-royce.

Počkal, až nasednu, a pak se ke mně přidal – i když „přidal“ je poněkud nadsázka, protože se posadil tak daleko ode mě, jak to jen šlo. Tlačil se na protější

stranu auta tak těsně, až jsem se divila, že nesplynul s dveřmi jako nějaký podivný hybrid auta a miliardáře.

„Nemám nakažlivou nemoc,“ prohodila jsem. „Můžeš sedět jako normální člověk. Slibuju, že tě neukousnu.“

Žádná odpověď.

Jak překvapující. Když jsem dorazila na letiště, věnoval mi dvě vteřiny přímého pohledu do očí a pak se choval, jako bych neexistovala.

Zvažovala jsem, že se ho letmo dotknu, abych si ověřila, jestli se při mém troufalém činu rozplyne jako Zlá čarodějnice ze Západu, ale protože jsem chtěla dorazit na ochutnávku celá, vytáhla jsem místo toho mobil.

Můj plán přečíst si nejnovější příspěvky své oblíbené blogerky píšící o parfémtech se rozplynul, jakmile jsem na displeji spatřila blikat jméno.

Čtyři písmena, okamžitá nevolnost.

„Ahoj, Hanku.“ Snažila jsem se mluvit neutrálním tónem, otočila se k Vukovi zády a ztišila hlas. Stále mě mohl slyšet, ale iluze soukromí mi v tu chvíli poskytovala jedinou útěchu.

Kdykoli jsem mluvila se svým agentem, chtěla jsem vyskočit z kůže. Nedokázala jsem uvěřit, že jsem se kdysi domnívala, že je na mojí straně.

To byla jedna z nejtěžších částí dospívání – zjištění, že ti, na které jsi spoléhala, že ti budou krýt záda, jsou často ti, co ti vrazí kudlu do zad.

„Ayano.“ Z telefonu se ozval jeho úlisný pozdrav. „Dorazila jsi v pořádku do Kalifornie?“

„Ano. Právě jedeme na ochutnávku.“

„Výborně. Slyšel jsem, že jsi s Vukem Markovičem?“

Ztuhla mi ramena. O změně svého společníka na cestě jsem Hankovi nic neřekla, ale věděl to. Vždycky všechno věděl.

Byla jsem z té jeho nevysvětlitelné vševědoucnosti tak paranoidní, že jsem před pár měsíci prohledala byt a elektroniku, jestli tam nemám schované štěnice. Nic jsem nenašla, což bylo ještě horší, než kdyby ano.

„Byl tak hodný, že letěl se mnou, když Jordan nemůže.“ Nezeptala jsem se, jak se o Vukovi dozvěděl.

Hank využíval sebemenší známky slabosti, a pokud by vycítil, jak mě jeho zjevná vševědoucnost nervuje, bylo by to dvakrát horší.

„To je od něj opravdu šlechetné. V pozadí bouchly dveře a ozval se zvuk kávovaru. „No, nerad ti narušuju víkend...“

Skoro jsem se nahlas zasmála.

Nikdy neměl žádné výčitky, ať už mě rušil při čemkoli. Jednou trval na tom, abych se na poslední chvíli rozeběhla na casting, zrovna když jsem byla u zubaře.

„Ale volám, abych se ujistil, že budeš v pondělí ráno včas zpátky na focení pro Delamonte Cosmetics.“
Jinak. Hank se odmlčel a nechal svá nevyřčená slova viset v tichu, než pokračoval. „Je to významný klient. Agentura bude hodně našťvaná, jestli tu kampaň ohrožíš, obzvláště vzhledem k tomu, jak jsi v poslední době roztěkaná.“

Zaryla jsem nehty do koženého sedadla. Tím „roztěkaná“ myslel svatební přípravy.

Hank a vedení agentury nebyli zrovna nadšení, když jsem jim oznámila, že jsem zasnoubená, ale až do minulého měsíce z toho nedělali vědu. Teprve tehdy se totiž svatební přípravy rozjely na plné obrátky a zabraly mi veškerý čas. Od té doby mi neustále dýchají na krk.

„Ještě nikdy jsem žádnou kampaň neohrozila,“ odvětila jsem. „V pondělí ráno budu zpátky. Neboj se.“

„Dobře. Protože jestli se neukážeš, budeme ti muset z příští výplaty strhnout ušlý zisk a náklady na čas a práci.“

V hrdle mi vzplála zlost. Spolkla jsem ji dřív, než se proměnila v příval nadávek, při kterých by se červeňal i řidič kamionu.

„Rozumím.“ Zůstala jsem klidná, vyrovnaná. *Nedovolila* jsem, aby slyšel, jak panikařím.

Ukončil hovor a já se donutila zhluboka nadechnout, než jsem rozevřela pěst a zastrčila mobil zpátky do kabelky.

Hank mi nevolal, protože se bál, že nestihnu pondělní focení. Volal, aby si znovu upevnil svou moc nad mnou. Aby mi připomněl, že jsem se mu zavázala tou hloupou smlouvou, kterou jsem podepsala, když mi bylo devatenáct a nic jsem nevěděla.

Moje zlost se rozlila do žaludku a promíchala se s nevolností.

Ještě šest měsíců.

Už jen šest měsíců to s ním musím vydržet. Pak budu moct odstoupit od smlouvy a nadobro se od agentury osvobodit.

Chtěla jsem odejít už celé roky, jenže to nešlo, dokud za mnou Jordan nepřišel se svou nabídkou.

Znovu jsem se zhluboka nadechla a otočila se dopředu. Skoro jsem se nestačila uklidnit, když mi začaly hořet tváře a zahlédla jsem, jak na mě Vuk zírá.

To byl tvůj agent?

Věděla jsem, že slyší moji stranu rozhovoru, ale jeho nečekaná ochota se mnou mluvit mě natolik zaskočila, že mi chvílku trvalo, než jsem zareagovala.

„Ano. Mluvili jsme o... o nejbližším focení.“

Zněla jsi rozrušeně.

Nejdřív zahájil rozhovor. Teď se zajímá o moje emocionální rozpoložení?

Málem jsem začala prohledávat auto, jestli v něm nejsou skryté kamery, kdybychom náhodou byli v nějaké reality show, ale Vuk Markovič by se k účasti v něčem takovém rozhodně nesnížil.

Takže jsem místo toho udělala to, co mi jde nejlépe – odvedla jsem řeč.

„Nejsem rozrušená. Jen jsem trochu vystresovaná ze všeho, co se děje.“ Usmála jsem se stejným úsměvem, který mi zajistil lukrativní smlouvu s Delamonte Cosmetics. „A co ty? Děje se v práci něco zajímavého?“

Nebylo to zrovna originální téma, ale nic jiného mě tak narychlo nenapadlo.

Co ti řekl?

Tolik k odvedení řeči.

„Připomínal mi pondělní program.“ Neměla jsem v úmyslu svěřovat svá nejhlubší a nejtemnější tajemství zrovna Vukovi. Ani Jordan netušil, jak zlé to s Hankem je. „Proč tě tolik zajímá, co říkal? Nepovídej, že hledáš agenta.“

Řekla jsem to jako nevinnou legraci, ale Vukův zamračený výraz se jen prohloubil.

Hank Carson. Tak se jmenuje?

Přikývla jsem a snažila se skrýt údiv. Jméno mého agenta nebylo něco, co by si běžný člověk mimo branži zapamatoval.

Vukův výraz ztvrdl, byl chladný a odměřený. V očích se mu mihl temný stín a mně naskočila husí kůže.

Překřížila jsem nohy a zase je narovнала, navzdory tomu náhlému chladu jsem cítila teplo v břiše. Jako by si představoval, jak Hanka zavraždí kvůli... mně?

Ne. To nemůže být pravda. Vždyť mě ani nemá rád. Tak proč mi při pomyslení na jeho domnělou ochrannou reakci zaplesalo srdce?

Protože od chvíle, co ses přestěhovala do New Yorku, tě nikdo nechránil. Aniž by za to něco chtěl.

Očividně jsem trpěla bludy. Neexistoval svět, ve kterém by mě Vuk chtěl chránit.

Mlčení však burácelo stejně jasně jako můj tep a na vteřinu, jen na jedinou vteřinu, jsem si myslela, že by mohl –

Venku zahoukalo auto. Vukovi zkameněl výraz ve tváři, opřel se a vytáhl mobil, jako by se nic nestalo – protože se *opravdu* nic nestalo.

Potvrdil si jméno mého agenta. To bylo celé.

Otočila jsem se a zírala z okénka, zatímco jsem čekala, až se mi zrychlený tep vrátí do normálu. Nakonec se mi zklidnil a svět se vrátil do starých kolejí, zatímco jsme se pomalu prodírali odpolední zácpou.

Nic se nestalo.

Stejně mi ale po zbytek cesty zůstalo v břiše to příjemné teplo.

Do pekárny jsme dorazili asi minutu před stanoveným termínem. Recepční nás zapsala a odvedla dozadu, kde už byla připravená ochutnávka s kávou, čajem a výběrem dortů.

„Ahoj.“ Sammy Yu nás přivítal se širokým úsměvem. Byl to pohledný muž, vysoký, s hranatou čelistí, krátkými tmavými vlasy a uvolněným vystupováním. „Vy musíte být Ayana a Jordan. Těší mě.“

„Také mě těší.“ Potřásla jsem mu nabízenou rukou. „Jordan se bohužel nemohl dostavit kvůli naléhavé ro-

dinné situaci. Tohle je Vuk, jeho svědek. Dneska Jordana, ehm, zastoupí.“

Vuk ho pozdravil krátkým kývnutím.

Sammy zvedl obočí.

Zřejmě bylo neobvyklé, aby tak důležitou část svaatebních příprav zařizoval svědek, ovšem Sammy byl natolik profesionální, že to nijak nekomentoval.

Uvelebili jsme se na svých místech. Recepční nám přinesla sklenky se šampaňským a následující hodinu jsem se Sammym probírala svatbu a ochutnávala dorty.

Na základě našich preferencí, které jsme s Jordanem vyplnili předem, připravil šest různých příchutí dortů.

Každý z nich chutnal naprosto fantasticky.

Nebylo divu, že se sem za ním sjíždějí lidé z celého světa. Bála jsem se, že je přeceňovaný, ale jeho dorty za ten humbuk rozhodně stály.

„Jakmile si vyberete příchut', začneme pracovat na návrhu dortu,“ řekl Sammy. „Příští týden vám pošlu pár náčrtků. Chutná vám nějaký?“

„Chutnají mi všechny, ale nejvíc mě zaujal tenhle.“ Ukázala jsem na malinovo-mandlový dort. „Vuku, co ty na to?“

Ochutnal každý dort a k žádnému se nevyjádřil.

Vybrala sis tenhle?

Zamračila jsem se. „Nechutná ti?“

Nejde o to, co chutná mně. Upřeně se na mě podíval. ***Jordan mandle nesnáší.***

K čertu. Měl pravdu.

Jordanova averze k mandlím mi naprosto vypadla z hlavy, ale jako jeho snoubenka jsem na to *měla* myslet.

Proč to sakra neuvedl do svého profilu preferencí? Vyplnili jsme je společně, takže vím, že ten svůj poslal.

„Správně. Zřejmě jsme to zapomněli uvést v dotazníku.“ Snažila jsem se to zahrát do autu smíchem. „Vyplňovali jsme ho hned po Met Gala a byli jsme úplně hotoví. Měla jsem si na to dneska vzpomenout, ale jsem úplně vyřízená z letu. Však to znáš.“

Vuk na mě zíral s podezřívavým výrazem ve tváři.

Krev mi v žilách zuřivě bušila.

Je to v pohodě. Neví to. No tak jsem zapomněla, že Jordan nesnáší mandle. Byl to jen drobný přešlap. Není to tak, že bych hodila zásnubní prsten do koše a řekla, že ho nesnáším.

I kdyby Vuk zjistil, že máme tajnou dohodu, nepoběží za Jordanovou babičkou a nebude na svého nejlepšího kamaráda žalovat... ledaže by mě nenáviděl natolik, že by to použil jako záminku k tomu, aby překazil naše zasnoubení.

Kdyby šlo o kohokoli jiného, zavrhla bych tu myšlenku jako příliš přitaženou za vlasy.

Jenže šlo o Vuka Markoviče. U něj bych se nedivila ničemu.

Po dlouhé napjaté chvíli obrátil pozornost zpátky k Sammymu.

Měla jsem se cítit klidnější, ale místo toho se mi žaludek sevřel ještě víc. Nedokázala jsem ze sebe setřást pocit, že si Vuk tuhle chybu s mandlemi uložil do nějaké pomyslné složky, kterou má vyhrazenou jen pro mě.

Sammy nás zmateně pozoroval. „Takže žádné mandle. Zapišu si to.“ Taktně nekomentoval mou stranu debaty. „Chutná vám ještě něco jiného?“

„Myslím, že buď lískové ořechy s čokoládovým krémem, nebo růže a Earl Grey.“ Druhá varianta víc odpovídala mojí chuti, ale bylo to rozhodnutí za nás oba. Pokusila jsem se Vuka znovu zapojit do konverzace. „Co ti chutná víc?“

Na tom nesejde. Já si tě neberu.

Nervy jsem ztrácela jen výjimečně. Naši mě naučili, abych nikdy nedělala scény na veřejnosti, a tak jsem se snažila konfliktům vyhýbat.

Nicméně.

Vuk se choval jako *kretén* a po sedmihodinovém letu, hovoru s Hankem a takovém množství cukru, že by se mi mohly udělat kazy, jsem už jeho pasivní agresivitu nedokázala dál snášet.

Místo slov jsem svou odpověď vyjádřila znakovou řečí. Nebylo třeba, aby se Sammy cítil trapně.

To vím. Jen se ptám, co by Jordanovi chutnalo víc. A – rukama jsem prudce švihla ve vzduchu – i když si vážím toho, že sis udělal čas a doprovodil mě, tvou neochotu spolupracovat neoceňuju. Souhlasil jsi, že tu budeš. Bud' se chovej slušně a vyber tu pitomou příchut', nebo odejdi. Zpátky se dostanu i bez tebe.

Sammyho oči těkaly mezi námi. V místnosti bylo takové ticho, že jsem slyšela, jak recepční vepředu t'uká do klávesnice.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Srdce mi bušilo do rytmu jejích úderů. Nebyla jsem si úplně jistá, jestli Vuk opravdu neodejde a nenechá mě v Kalifornii, ale vypadal, že se skoro baví.

Naklonil hlavu směrem k dortu s příchutí růží a čaje Earl Grey, aniž by ze mě spustil oči.

Jordanovi to bude jedno. Ale tahle se k tobě hodí víc.

Jak to, že...

To je jedno. Na výběr byly dvě možnosti. Měl padesátiprocentní šanci, že se trefí do té, která chutná mně. Nic to neznamenal.

„Tak tedy možnost číslo dvě.“ Uhladila jsem si sukni a usmála se na Sammyho. Ten chudák už asi litoval, že se nás ujal.

„Skvěle. Domluvíím podrobnosti s Verou na recepci. Mezitím, prosím.“ Ukázal na připravené občerstvení. „Vychutnejte si drinky a jídlo. Přinesu další šampaňské, abychom to oslavili.“

Tu tirádu jsi v sobě držela už delší dobu, naznačil Vuk, když Sammy odešel.

Zrudla jsem. „Jen proto, že jsi byl tak... tak...“

Nespolupracující? Prakticky jsem slyšela jeho posměšný tón.

Zamračila jsem se na něj, ale moje kousavá odpověď okamžitě vyšuměla, když natáhl ruku a přešel mi palcem po tváři.

Ztuhla jsem.

Ještě nikdy se mě nedotkl. Nikdy. Dokonce mi ani nepodal ruku, když jsme se poprvé potkali.

Instinktivně se mi napnuly svaly, byla jsem rozpolcená mezi nutkáním utéct a touhou se k němu přitulit.

Měl drsnou ruku. Silnou. Ale když mi pohladil koutek rtů, byl jeho dotek překvapivě něžný.

Pak ji dal pryč a mně se do plic nahrnul kyslík, jako bych zadržovala dech celé hodiny místo pár vteřin.

Nevědomky jsem se dotkla stejného místa, které pohladil. Přetrvávalo tam příjemné teplo.

Vuk stiskl rty. Otfel si ruku do ubrousku a zmačkaný papír odhodil do nedalekého koše, než něco načmáral na nový ubrousek.

Podal mi ho s ledovým pohledem.

MĚLA JSI NA TVÁŘI ZBYTEK CUKROVÉ POLEVY.

Jasně. To dávalo smysl.

Krk i hrud' mi polilo horko. Co to se mnou dneska je? Proč dělám z našich interakcí něco víc, než ve skutečnosti jsou?

Naštěstí se v tu chvíli vrátil Sammy a zachránil mě před odpovědí.

Vuk i já jsme odmítli další sklenku šampaňského. Vyřídili jsme papírování a o čtvrt hodiny později jsme už mířili do hotelu.

Byli jsme poslední zákazníci, které Sammy ten den přijal. Když jsme odcházeli, slunce už zapadalo. Přestože jsme mohli letět rovnou zpátky do New Yorku, zdálo se nám lepší zůstat přes noc než absolvovat druhý let přes celý kontinent za méně než dvacet čtyři hodin.

Během týdne módy a vyčerpávajícího focení jsem svému tělu dávala pěkně zabrat, takže jsem se snažila odpočívat, kdykoli to šlo.

„Pane Forde a paní Kidaneová, vítejte ve Winchesteru,“ zašvitořila recepční. Při check-inu jsem jí dala svou občanku, ale zapoměla jsem změnit v rezervaci Jordanovo jméno. Ani Vuk, ani já jsme ji neopravili. „Vidím, že máte zamlouvanou jednu noc v našem královském apartmá. S potěšením vám mohu potvrdit, že je váš pokoj připravený. Tady máte klíče. Výtahy jsou na konci chodby vlevo. Pokud budete cokoli potřebovat, zavolejte na recepci tlačítkem nula a my vám rádi vyhovíme.“

Zhluboka jsem se nadechla. *Zatraceně.*

S Jordanem jsme si kvůli vnějšímu dojmu zarezovali apartmá s jednou ložnicí. Naneštěstí jsem zapoměla pozměnit rezervaci, když ho při cestě nahradil Vuk.

Vuk vedle mě ztuhnul.

„Omlouvám se, došlo k náhlé změně plánů. Měla jsem se o tom zmínit dřív, ale byl to dlouhý den.“ Rozpačitě jsem na recepci pohlédla. „Můžeme k rezervaci přidat další apartmá? My – tedy, pokud to jde, chtěli bychom samostatné pokoje.“

Úsměv recepci zakolísal. „Moc mě to mrzí. Hotel je plně obsazený. Tento víkend tu má koncert Riley K. a všechny hotely v okolí jsou plné. Královské apartmá je jediný pokoj, který máme na tuto noc volný. *Nicméně*,“ – znovu se rozzářila – „má přistýlku, takže se v něm vyspí dva lidé. Bude vám to tak vyhovovat?“

Vuk sevřel ruce na pultu v pěst.

Polkla jsem. Doufala jsem, že si nepředstavuje, jak mě škrtí. Pokud budeme muset sdílet jeden pokoj, chci se probudit v jednom kuse.

„Slečno?“ vybídla mě recepci.

„Ehm.“ Letmo jsem se podívala na Vuka. Stačil by jediný jeho telefonát a někde ve městě by se určitě nějaké volné apartmá našlo. K čertu, mohl by si koupit rovnou celý hotel, kdyby se mu zachtělo. Jenže to nenabídl a já ho o to nechtěla prosit. „To nám vyhovuje. Děkuju.“

Naše apartmá se nacházelo v nejvyšším patře hotelu. Zahrnovalo obývací pokoj, jídelnu, ložnici s koupelnou obloženou mramorem a ano, i přistýlku pro dítě.

Opřadu malou, chatrně působící postel.

Popravdě řečeno, komukoli jinému než Vukovi by stačila. Ten chlap měřil skoro dva metry a vážil minimálně devadesát kilo. Mohl by tu postel rozmáčknout holýma rukama.

„Můžeš spát v té velké posteli,“ nabídla jsem mu. „Na tu malou se asi nevejdeš.“

Nebudu spát ve velké posteli.

Fajn. Nechtěla jsem se hádat.

I když mi ho bylo líto, přece jen mi víc vyhovuje hedvábné povlečení a luxusní matrace. Zažalujte mě za to.

Vybalila jsem si toaletní potřeby a přemýšlela, co si nechám donést na pokoj, když se stalo nevyhnutelné.

Vuk hodil svou tašku na přistýlku a posadil se.

Rám se prohnul a zlověstně zapraskal.

A než jsme si stačili uvědomit, co to věští, přistýlka se okamžitě rozpadla.

KAPITOLA 4

Vuk

Už jsem zažil mučení.
Nože, popáleniny, pouta – všechno jsem to přežil.

Ale tohle? Tohle byla *skutečná* trýznivá muka a mohl jsem si za ně sám.

Zíral jsem na notebook, snažil se soustředit na hlášení šéfa bezpečnosti, a ne na zavřené dveře od koupelny.

Z obývacího pokoje, kde jsem seděl, jsem měl výhled přímo na ně i na otevřený kufr plný hedvábí a krajky v ložnici. Jako by ho tam nechala naschvál, aby mě mučila.

Zaskřípala sprcha a pak se ozval zvuk tekoucí vody.
V čelisti mi zacukal sval.

„... posílit bezpečnostní opatření v kanceláři...“
Seanův hlas mě vyrušil z rozjímání.

Nikdy jsem neměl souhlasit, že sem s Ayanou pojedu. Už jen být s ní na veřejnosti bylo dost těžké. Teď musíme sdílet nejen jeden pokoj, ale i jednu postel.

Winchester byl zcela obsazený, takže neměli volnou přistýlku, a já budu muset tuhle noc trpět.

Kéž bych nám předtím našel jiný hotel.

Kéž by ta chamtivá, sobecká část mě – ta, která si bláhově přála být jí nablízku – nezvítězila.

Kéž by.

„Nechtěl jsem nic říkat, dokud to není potvrzené, ale jsme na stopě tomu, kdo založil požár ve Vaultu.“ Informace od Seana mě konečně vyrvala z narůstající krize.

Narovnal jsem se a puls se mi zrychlil. Ten požár byl v poslední době jedinou věcí, která mi pomáhala nemyslet na Ayanu, a Sean mi zrovna naservíroval obrovské rozptýlení na stříbrném podnose.

„Našli jsme stopy vláken, které nejsou z oblečení žádného z dělníků ani návštěvníků, kteří se v areálu pohybovali,“ řekl. Sean býval členem speciálních jednotek a patřil k nejlepším zaměstnancům Harper Security, než jsem ho před pěti lety najal do osobního týmu. Měl přesně ten přímočarý, praktický přístup, který jsem u svých zaměstnanců oceňoval. „Vzhledem ke stavu místa po požáru a úřední byrokracii nám trvalo nějakou dobu, než jsme se prokousali všemi důkazy. Náš tým našel vlákna až dnes ráno.“

Napsal jsem odpověď do chatu. Když jsme se nemohli setkat osobně, komunikovali jsme přes zabezpečenou šifrovanou síť.

Nějaké stopy DNA?

„Ne. Nicméně, tuhle fotku jsme získali od někoho, kdo se v době požáru zrovna nacházel v okolí.“

Na obrazovce se objevila fotografie. Někáká dvacetiletá blondýnka v mikině s logem Severozápadní univerzity se usmívala do objektivu. Bylo evidentní, že jde o turistku, ale ona mě nezajímala.

Zajímal mě muž v pozadí.

Dívka pořídila selfie přesně v tom okamžiku, kdy

kolem ní procházel. Neznalému oku by připadal jako jakýkoli obyčejný člověk na procházce.

Mně připadal jako člověk, který něco skrývá. Ne-nápadné oblečení, uvolněná, ale ostražitá řeč těla, tvář odvrácená od bezpečnostních kamer – byl to profesionál.

Polovinu obličeje mu zakrývala obyčejná modrá kšiltovka. Měřil asi metr devadesát, běloch, statné postavy a s tmavými vlasy. Na sobě měl černé tričko bez viditelných potisků.

Sean mi četl myšlenky. „To tričko, co má na sobě, by mohlo odpovídat těm nalezeným vláknům,“ řekl. „Propojili jsme záznamy bezpečnostních kamer z přílehlých obchodů. Nemáme sice přímý záběr na jeho tvář, ale když vezmeme v potaz čas, oblečení a další významné faktory, je to náš nejpravděpodobnější podezřelý.“

Znovu jsem prozkoumal fotku a všiml si něčeho, co mi napoprvé uniklo – z rukávu trička vykukoval kousek tetování. Bylo příliš rozmazané a daleko na to, abych dokázal rozeznat detaily, ale nic, co by dobrý program na vylepšení obrazu nedokázal vyřešit.

Sean znovu uhodl, na co myslím. „Fotku jsme zvětšili a zkoumáme tetování. Je to náročné, protože je vidět jen čtvrtina, ale jakmile zjistíme přesné rozměry, porovnáme to s naší databází.“

Poslal jsem mu odpověď. *Dobře. Pátrejte, jak jen to půjde. Peníze a čas nejsou problém.*

Nezáleželo mi na tom, kolik měsíců nebo let to potrvá. Toho bastarda, co se mě pokusil zabít, najdu.

Na začátku roku jsem během prohlídky dnes již proslulého nočního klubu Vault, ve kterém figuruju jako tichý společník, málem přišel o život při „nezvyklém“ požáru. Kdyby majitel klubu Xavier Cas-

tillo neriskoval vlastní život a nevytáhl mě včas ven, byla by ze mě jen hromádka popela.

Oficiální orgány to připsaly staré, závadné elektroinstalaci, nicméně načasování a způsob vzniku požáru byly až příliš podezřelé.

Na náhody jsem nevěřil a rozhodně jsem nevěřil městským detektivům. Nařídil jsem svému týmu, aby požár prošetřil sám.

O jejich loajalitě svědčilo, že mě nikdy nezkritizovali, i když jsme půl roku naráželi jen na slepé uličky.

Ale rozuzlení jsme měli na dosah. Jak říkal Sean, to tetování nebylo moc, ale bylo to aspoň něco, a to mi stačilo.

Dveře od koupelny se otevřely.

Bez jediného slova jsem ukončil videohovor a zaklapl notebook dřív, než Ayana vešla do ložnice.

„Promiň, že jsem zabrala sprchu,“ zavolala. „Je celá tvoje, jestli chceš.“

Pohlédl jsem na ni. Zatřásl jsem zuby, když mi tělem projel nával tepla.

Do prdele.

Měla na sobě zlatý hedvábný župan, který jí sahal pod kolena. Byl dokonale cudný, ale to bylo jedno.

Tvář bez make-upu.

Bosé nohy.

Zářivá pokožka.

Vidět ji čerstvě vysprchovanou bylo tak zatraceně intimní, že mě to zasáhlo jako rána do břicha.

Dokázal jsem ji snést v elegantních šatech nebo plavkách, ale takhle ne. Ne, když nás od sebe dělil jen kus koberce a moje rozpadající se sebeovládání.

Byla snoubenka mého přítele. Neměl jsem právo obdivovat její plné rty ani upírat pohled na kapku vody, která jí stékala po krku.

A rozhodně jsem neměl právo fantazírovat o tom, jak mé rty tu kapku pronásledují – dolů, podél štíhlého krku až do záhybu výstřihu.

Jenže já jsem vždycky dělal to, co jsem neměl. Nikdo mě nikdy nezastavil.

Nikdo se totiž nikdy neodvážil.

Opřel jsem se, tvář bez výrazu, a Ayana přistoupila ke stolu, aby si vzala mobil. Když se přes mě naklonila, rukáv jejího županu se mi otřel o ruku.

Celým tělem mi projel záchvěv, který ještě umocnil mou nelibost, a odvrátil jsem hlavu, abych nemusel dýchat její vůni.

Některé ženy mají svůj charakteristický parfém, ale Ayana voněla pokaždé jinak. Jednou sladce, jindy smyslně.

Ten večer jsem žádný parfém necítil – jen lehkou vůni kokosu z jejího šamponu a přirozenou vůni její kůže.

Toužil jsem po ní stejně, jako jsem to nenáviděl.

„Promiň,“ omluvila se znovu. „Zapomněla jsem, že jsem tu nechala mobil.“

Přestaň se omlouvat.

Zvedla ke mně oči.

Dvě omluvy za dvě minuty je trochu moc, když se nemáš za co omlouvat.

Zdrženlivá, uctivá verze Ayany se mi nelíbila. Taková nebyla. Chtěl jsem vidět tu verzi, která mě v pekárně pěkně sjela – a která na mě teď zírala, jako by si nebyla jistá, jestli se mnou má souhlasit, nebo mi jednu vrazit.

Hrdost mi zaplavila hrud'. *Tak se mi to líbí víc.*

Samozřejmě jsem to mohl formulovat méně hrubě, ale čím dál jsem si ji držel od těla, tím lépe.

Proč musíš být v pondělí ráno zpátky v New Yorku?

Změnil jsem téma a doufal, že mě rozhovor rozptýlí.

Dlouhé nohy, vysoké lící kosti, sytě hnědá pleť a tmavé oči, ze kterých srší inteligence i hravost – i kdyby Ayana nebyla známá modelka, na ulici by se za ní všichni otáčeli.

Ale většina jejího kouzla pro mě nevycházela z jejího vzhledu. Byl to způsob, jakým se hýbala, s přirozenou ladností, která se nedá naučit. To, jak se smála, tak upřímně a vesele, že to dokázalo rozptýlit i ty nejtemnější stíny. A to, jak doslova zářila, jako by v ní hořel oheň, který jen čeká, až se uvolní.

Ať už byla slavná, nebo ne, Ayana Kidaneová se narodila, aby zářila.

„Fotím pro Delamonte Cosmetics.“ Posadila se naproti mně. Její temně černé vlasy jí splývaly ve vlnách přes ramena a v tlumeném osvětlení apartmá jí zářila pleť. Zdálo se, že si není vědomá mého vnitřního neklidu. „Jsem jejich nejnovější ambasadorkou beauty produktů a tohle je moje první focení pro ně, takže je to velká událost.“

Tak velká, že jí její agent volal v sobotu, aby ji kvůli tomu obtěžoval.

Neslyšel jsem, co jí říkal, ale slyšel jsem její reakce. Vybavil jsem si, jak zatínala nehty do sedadla a jak napjatě mluvila.

Šlo o víc než jen stres. Měla strach.

Hank Carson. Opakoval jsem si v duchu jeho jméno, když jsem jí položil další otázku.

Modelka. To byl tvůj dětský sen?

„To zrovna ne.“ Zamyslela se a bezděčně přejela prstem po stole. „Zbožňovala jsem kosmetiku a módu. Dokonce jsem přesvědčila naše, aby mi v jedenácti předplatili časopis *Vogue*. Ale jako modelka jsem se neviděla. Chtěla jsem být... no, hodně věci.“

Pediatricka. Psycholožka. Tlumočnice. Nakonec jsem začala studovat chemii a připravovat se na medicínu na Howardově univerzitě, ale pak jsem šla na večírek známého mé kamarádky na Thayerově univerzitě. Byl tam Hank a objevil mě. Co následovalo, to už víš.“

To všechno jsem už věděl. Shlédl jsem všechny její rozhovory a přečetl všechny články, ve kterých se o ní zmínili.

Ale líbilo se mi, když mi sama prozradila podrobnosti, třebaže stopa hořkosti v jejím hlase naznačovala, že je za tím víc, než mi řekla.

Na modelku, která zdobí obálky bezpočtu časopisů a vládne přehlídkovým molům v New Yorku, Paříži i Miláně, nepůsobila zrovna nadšeně.

„A co ty?“ Ayana se na mě zvědavě zadívala. „Jak ses dostal k obchodu s alkoholem?“

Bylo k vzteku, jak se mi při sebemenším náznaku jejího zájmu rozbušilo srdce.

Vystudoval jsem chemické inženýrství.

„To zrovna nevede přímo k řízení nadnárodního impéria.“

Současně jsem vystudoval i obor podnikání.

Nevyprávěl jsem jí celý svůj nudný příběh, jak jsem během střední školy pracoval v malé palírně ve svém rodném městě ve Virginii. Nelíbilo se mi, jak to tam fungovalo, tak jsem si našetřil dost peněz, abych ji po vysoké mohl koupit. Jakmile jsem ji převzal, využil jsem znalosti z chemického inženýrství a radikálně změnil proces výroby vodky. Zrodila se společnost Markovič Holdings, která se postupně rozrostla do dnešní podoby.

„Tím jsi měl začít.“ Ayana se zamyslela. „Vuk Markovič jako inženýr. To si nedokážu představit.“

Ignoroval jsem záchvěv vzrušení z toho, že vyslovila moje jméno, a místo toho jsem tázavě povytáhl obočí.

„Je těžké si tě představit jako někoho jiného než lídra. Nedokážu si tě představit...“ Odmlčela se.

Nedokážeš si představit co?

„Nedokážu si tě představit, jak se skláníš nad stolem v kanceláři a vymýšlíš výrobní procesy. To je celé,“ řekla nakonec. Hlas se jí podivně trásl. Možná rozpa-ky, ale možná i kvůli tomu, že byla trochu zadýchaná.

A při čem si mě dokážeš představit?

Na první pohled to byla nevinná otázka, ale pohyby mých rukou byly promyšlené, takřka líné. Provokovaly ji, aby odpověděla.

Balancoval jsem na tenkém ledě.

Tady, v téhle místnosti, kde nás od sebe dělil jen ten malý stůl... Bylo by to tak snadné.

Byla tak blízko, že jsem mohl natáhnout ruku a stáhnout jí župan z ramen. Přejíždět jí rukama po kůži a zjistit, jestli je tak hebká, jak se zdá. Zajet jí jazykem do úst a zjistit, jestli chutná tak sladce, jak si představuju.

Ticho se protahovalo.

Ayana pootevřela rty. Nebylo pochyb, že pochopila skrytý podtext mého dotazu – měla rozšířené oči a viděl jsem, jak jí divoce poskakuje žíla na krku.

Čekal jsem, že odejde a jednou provždy tuhle frašku ukončí. Ženy jako ona nikdy nepřitahují zrůdy, jako jsem já.

Jenže ona neodešla.

Zůstala sedět na místě a pozorovala mě... dívala se na mě způsobem, na který nemá právo, když její ruku zdobí prsten od jiného muže – s uvědoměním hraničícím s touhou.

Krev mi začala vřít z úplně jiného důvodu.

Ten *zasranej* prsten.

V mém periferním vidění se zablýskl diamant a v tu chvíli jako by na mě vylili kýbl ledové vody.

Byla zasnoubená. Já jsem byl svědek jejího snoubence. A ačkoli jsem v životě překročil spoustu hranic a porušil spoustu morálních zásad, loajalita byla jediná z nich, které jsem se přísně držel.

Prudce jsem vstal a přerušil oční kontakt.

Ayana se polekala. „Om—“

Nečekal jsem, až to dořekne.

Přešel jsem do koupelny a práskl za sebou dveřmi. Můj puls duněl stejně jako zdi.

Měl jsem ho tvrdého jako skála, ale nedotkl jsem se ho.

Místo toho jsem si pustil tak studenou vodu, jak to jen šlo, a nechal si na tělo dopadat ledové kapky.

Možná to byl trest, který jsem si uložil sám, nebo jen masochismus, stejně jako moje neschopnost držet se dál od ženy v sousední místnosti.

Opřel jsem si čelo o kachličky na stěně a dlouze a soustředěně vydechl.

Nepomohlo to.

V hlavě mi neustále vířily vzpomínky na to, co se to vedle krucinál právě stalo. Byl jsem tak napjatý, že by stačilo jedno její slovo a vybuchl bych.

Kdyby byla zasnoubená s kýmkoli jiným než s Jordanem, možná bych tomu nechal volný průběh, bez ohledu na následky.

Jenže Jordan byl můj přítel a kdysi mi zachránil život. Jedinež z toho důvodu jsem souhlasil, že mu půjdu za svědka.

Byl jsem loajální k lidem, kteří byli loajální ke mně.

A přesto loajalita nestačila k tomu, aby zkrotila tu opornou zelenou bestii uvnitř mě. Měl jsem víc peněz

a vlivu než Jordan, ale záviděl jsem mu jeho umění navazovat a udržovat normální vztahy. Dokázal procházet životem, aniž by na něj ostatní zírali jako na zvíře v zoo, a ačkoli jsem většinou interakce s lidmi nesnášel, občas jsem toužil po normálnosti, kterou nikdy nebudu mít.

Záviděl jsem mu jeho privilegované dětství, stříbrné lžičky a snadný přístup ke všemu. Nikdy nemusel obětovat svoji duši za peníze. Nikdy nepřišel o lidi, které miloval.

A ze všeho nejvíc jsem mu záviděl, že má *ji*.

Zaťal jsem zuby.

Vzhledem k vyšetřování požáru a vedení mnohamiliardové korporace jsem měl na práci lepší věci než být posedlý snoubenkou svého přítele. Ale jak jsem už říkal, pokud jde o ni, můj rozum selhával.

Jordan a Ayana. Zastranej šťastnej pár.

Něco se mi uvolnilo v žaludku – pomalý, záludný jed, který mi šplhal do krku a dusil mě.

Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem se ho zbavit, kvůli nim.

Protože se měli brát.

Protože jsem ji viděl první.

Protože byla jeho, i když měla být moje.

KAPITOLA 5

Ayana

Počkej. Ty spíš v jedné posteli s Vukem Markovičem?“ Ze sluchátka se ozvalo Sloanino nedůvěřivé zamručení. „Jak k tomu došlo?“

„Říkala jsem ti to. Zapomněla jsem změnit rezervaci a všechny dobré hotely v okolí mají plno kvůli koncertu Riley K.“ Letmo jsem se podívala na dveře do koupelny. Voda pořád tekla.

Vuk tam byl už čtyřicet minut a já se *vážně* snažila si nepředstavovat, co tam asi zrovna dělá. „A technicky vzato jsme spolu ještě v jedné posteli nespali. Jen je to... nevyhnutelné, až půjdeme spát.“

„Fakt zlomil postel jen tím, že se na ni posadil?“

„Jo.“ Na to, že je Winchester pětihvězdičkový hotel, nezanechával zrovna nejlepší dojem.

Prakticky jsem slyšela, jak vrtí hlavou.

Sloane Kensingtonová byla moje PR manažerka už rok a půl. Také se z ní stala moje kamarádka, a to taková, že jsem ji požádala, aby mi šla za družičku. Když souhlasila, příjemně mě to překvapilo.

Smutnou pravdou je, že jsem v tomhle městě moc

kamarádek neměla. Měla jsem spoustu známých z módního světa. Předváděly jsme na stejných přehlídkách, chodily na stejné večírky a pohybovaly se ve stejných kruzích, ale za opravdové *kamarádky* jsem je nepovažovala. Nepatřily mezi lidi, na které bych se mohla obrátit v těžkých chvílích, ani mezi ty, s nimiž bych chtěla slavit své úspěchy.

Naštěstí jsem měla Sloane, která ten svět chápala, aniž by v něm sama žila.

„Pokud se vaše situace v hotelu nedostane do tisku, je to v klidu,“ řekla. „To poslední, co potřebujeme, je skandál před týdnem módy.“

„Věř mi. Nemám v úmyslu vyvolat žádný skandál.“

Nicméně úmysly a realita se nemusí nutně shodovat.

A při čem si mě dokážeš představit?

Při vzpomínce na Vukovu otázku mi po zádech přeběhl frustrující mráz. Na to, jak seděl s rozkročenýma nohama a ledovým, ale výsměšným pohledem, jako dravec líně odpočívající před lovem.

Donutilo mě to představit si věci, které jsem neměla právo si představovat, i když to bylo jen na okamžik.

Sotva jsem ho znala.

Nebyla jsem si jistá, jestli se mi líbí.

A přesto byla jeho přítomnost tak působivá, že jsem na něj musela reagovat, neměla jsem na výběr.

Zavrtěla jsem se na židli a znovu pohlédla ke koupelně.

„Ayano?“ oslovila mě Sloane. „Slyšela jsi mě?“

Zamrkala jsem a znovu se soustředila na hovor. „Promiň, můžeš mi to zopakovat?“

„Váš rozhovor pro časopis *Luxury Brides*. Můžeš potvrdit, že Jordan souhlasí se změnou termínu?“

„Ano, zařídíme si to.“

Časopis *Luxury Brides* připravoval rozsáhlý článek o naší svatbě. Do Irska vysílali svého nejlepšího korespondenta, aby udělal reportáž přímo na místě, ale nejdřív chtěli udělat několik úvodních rozhovorů.

Už teď jsem z toho měla hrůzu.

Následovala krátká pauza a pak mě Sloane dokonale překvapila. „Určitě chceš tu svatbu absolvovat?“

„Samozřejmě. Proč bych nechtěla?“ zasmála jsem se, ale můj hlas byl o stupeň vyšší, než by měl.

„Kdykoli na ni přijde řeč, nezníš zrovna nadšeně.“

Znervózněla jsem. Myslela jsem si, že to hraju dobře, jenže Sloane byla vždycky hodně všímavá.

Také jsem se na ni obrátila s prosbou o radu, když mi Jordan poprvé předložil svůj návrh. Neodhalila jsem jí, že jde o obchod, ale přiznala jsem jí, že váhám, jestli si ho vzít. Vysvětlila jsem jí, že jsem rozpolcená mezi vděčností – umožnil mi prorazit jako modelka – a svým srdcem. Měla jsem ho ráda, ale stačí to?

Sloane mi poradila, abych poslouchala svůj instinkt, ale já jsem namísto toho poslechla logiku.

Každý si nemůže dovolit následovat své srdce.

„Jen je toho na mě moc,“ odvětila jsem. „Neuvědomovala jsem si, kolik práce plánování svatby obnáší. Je to dost stresující.“

Nebyla jsem si jistá, jestli mi věří, ale dál už to neřešila. „Hlavně, jestli je to to, co si přeješ.“ Sloane se znovu odmlčela. „Jestli si potřebuješ s někým promluvit, vždycky tu pro tebe jsem. To říkám jako tvoje kamarádka, ne jako tvoje PR manažerka.“

Víc sentimentální už Sloane Kensingtonová být nemohla.

Do krku mi vklouzly emoce. Donutila jsem se usmát, třebaže mě nemohla vidět. „Díky. Vážím si toho.“

Ten okamžik brzy pominul, a než jsme se rozlou-

čily, probraly jsme ještě pár věcí ohledně propagace. Na východním pobřeží už byla půlnoc, ale ona pracovala nonstop.

Chystala jsem se zkontrolovat e-maily, když zaskřípala sprcha.

Rozbušilo se mi srdce, a když se otevřely dveře do koupelny, rychle jsem odvrátila zrak, aby to snad nevypadalo, že čekám, až vyleze.

Koutkem oka jsem zahlédla nahou kůži, ale nepřestala jsem zírat do telefonu.

Tedy alespoň jsem se o to snažila.

Vuk se sehnul, aby si vyndal něco z kufru. Když si přetáhl přes hlavu tričko, napnuly se mu svaly na zádech a já zahlédla na vnitřní straně jeho paže něco, co vypadalo jako tetování, než ho tričko zakrylo.

Co tam měl vytetované? Nějaký symbol, citát, jméno nebo datum? Nechtěla jsem se ptát, ale nutně jsem to potřebovala vědět.

Zadržela jsem rozmrzelé povzdechnutí.

Nedokázala jsem si vysvětlit, proč jsem si ho tak náhle začala všímat. Nešlo o chtíč jako takový. Spiš o... zvědavost? Morbidní zájem?

Vlastně to bylo jedno. Všechno to byly jen odstíny stejné skutečnosti. Je to *nevhodné*.

Ať už šlo o sňatek z rozumu, nebo ne, měla jsem dostat miliony za to, že se budu chovat jako zamilovaná nevěsta. Nehodlala jsem si pokazit plány kvůli pár zbloudilým myšlenkám.

„Jak to uděláme?“ zeptala jsem se, když byl bezpečně oblečený. Kývla jsem na postel.

Vuk se na mě sarkasticky podíval. ***Je to postel. Budeme v ní spát.***

„To vím. Ale je to... Víš co? Nech to být.“ Naštvaně jsem odkráčela do koupelny.